

ANKYLOSAURUSSEN

Han Berghs

ANKYLOSAURUSSEN

met Marie en Maurice op avontuur

Illustraties Chrys Steegmans

Inhoud

Voorwoord	3
1. Zwemles	4
2. Een weggelopen 'draak'	9
3. De roofridder te slim af	14
4. Het geheim van de haan	19
5. Gerrie de Gaper	26
6. Terug naar het stenen tijdperk	32
7. Een cadeautje voor Marie	38
8. Het vluchtplan	43
9. Een daverend concert	48
10. De maan is naar beneden gevallen	53
11. Een bruiloft	57
12. De toespraak van de jonge ankylosaurus	64
Over de auteur en de illustrator	70
Colofon	71

Voorwoord

Marie, de hoofdpersoon in het boek, wilde in de vorige boeken eerst journalist worden, toen muzikant en daarna dierenredder, maar het lijkt erop dat ze nu in dit boek een groene mensenredder aan het worden is. Zelfs de burgemeester van Maastricht vraagt het grottenwifke Marie uiteindelijk om hulp om de stad groener te maken. Maar eerst moet ze daarvoor met Maurice en de anderen nog een paar spannende avonturen meemaken...

In 'ANKYLOSAURUSSEN' staan twaalf grappige verhalen, leerzaam en met humor, waarin kinderen ook nog een beetje leren hoe ze beter voor hun eigen natuurlijke omgeving en voor elkaar kunnen zorgen.

De leuke tekeningen in het boek zijn van Chrys Steegmans, beeldend kunstenaar en natuur ambassadeur.

'ANKYLOSAURUSSEN, met Marie en Maurice op avontuur', is een voorleesboek, ook geschikt om zelf te lezen voor kinderen van 9 tot 13 jaar (B-boek; E6 tot AVI-plus).

Han Berghs

1. Zwemles

De grottenmensjes zijn hard aan het werk, om onder de grond een mooi dorp te bouwen. Na 100 jaar zijn de grottenmensjes weer terug in Maastricht, op de plek waar zij vroeger ook al woonden:

Op de Sint-Pietersberg.

Maar de berg is er niet meer. Hij is bijna helemaal afgegraven! De mergel onder de berg hadden de mensen nodig om er cement van te maken. Daarmee konden ze huizen bouwen. Nu zijn de mensen gestopt met mergel weghalen, en zijn de grottenmensjes teruggekomen. Hun huisjes van vroeger in de mergelgrond, zijn allemaal verdwenen in de cementfabriek. Daarom zijn ze nu nieuwe grotwoningen aan het bouwen. Maurice is de bouwmeester, en Marie de burgemeester van het nieuwe grottenmensjes dorp. Marie en Maurice wonen samen in een mooie grotwoning, die al klaar is.

's Morgens heel vroeg, Marie en Maurice zijn net op, wordt er hard op de deur geklopt.

'Burgemeester Marie! Maurice! Ik heb iets ontdekt, kom gauw!'

Maurice maakt de deur open. Er staat een grottenmenneke voor de deur. Hij is heel opgewonden.

Marie komt ook naar buiten en vraagt:

'Wat is er aan de hand?'

'Jullie moeten meekomen,' zegt het grottenmenneke, 'ik heb iets ontdekt!'

Marie en Maurice gaan met het grottenmenneke mee.

Helemaal aan het einde van het dorp, dat ze onder de grond aan het bouwen zijn, komen ze bij een grote hoge gang. Het grottenmenneke zegt:

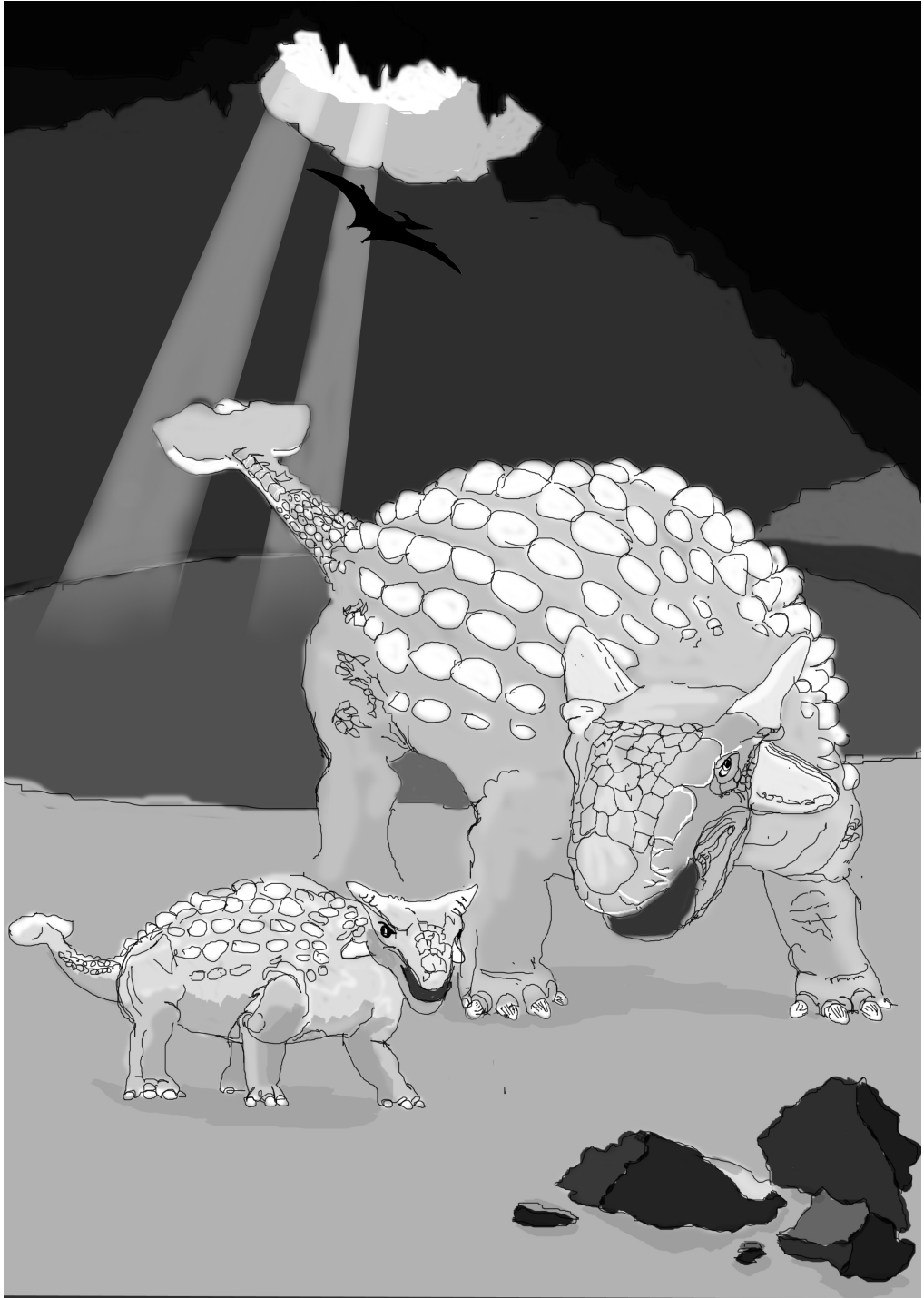
'Ik ben vanmorgen deze gang ingelopen, en toen... Kom maar mee, dan kunnen jullie het zelf zien.'

Samen lopen ze de lange donkere gang in, en even later botsen ze bijna tegen een muur op.

'Let op,' zegt het grottenmenneke, 'daarboven in de muur is een gat, kijk daar maar eens in.'

Maurice klimt tegen de muur op naar het gat, en kijkt in het gat.

'EEK!' roept hij, 'dat kan toch niet!'

'Wat kan niet?' vraagt Marie.

'Kom zelf maar eens kijken,' zegt Maurice.

Marie klimt ook tegen de muur op, en kijkt door het gat, en ziet er enorm grote beesten rondlopen, en in het water zwemmen.

'Mieljaar!' zegt ze, 'dat zijn Dinosaurussen!'

Achter de muur is een groot ondergronds meer, en daar wonen inderdaad een paar dinosaurussen.

'Ik dacht dat die al miljoenen jaren geleden waren uitgestorven,' zegt Marie.

'Maar deze hier onder de grond hebben het overleefd,' zegt Maurice.

'Ik wil naar ze toe,' zegt Marie, 'kun je het gat wat groter maken, dan kan ik er door.'

'Oké,' zegt Maurice, 'maar ik ga mee!'

'Mij niet gezien,' zegt het grottenmenneke, 'uh, ik moet weer verder met mijn werk,' en hij rent snel weg.

Maurice maakt het gat groter, en samen met Marie kruipt hij door het gat naar binnen, naar het grote ondergrondse meer.

De dinosaurussen hebben hen al snel in de gaten, en ze stormen op Marie en Maurice af.

'Oh jee, dat loopt mis..,' zegt Maurice.

'Rustig maar,' zegt Marie, en ze steekt een hand omhoog.

'Halt!' roept ze.

De dinosaurussen blijven stilstaan, en kijken nieuwsgierig naar Marie en Maurice.

Een jonge dinosaurus springt naar voren, en zegt:

'Ik ben *Anky Vroegop*, wie zijn jullie?'

'Wij zijn Marie en Maurice *Nog Heel Laat Op*,' zegt Marie.

De dinosaurussen beginnen te lachen. Ze snappen dat Marie een grapje maakt.

Een oude dinosaurus zegt:

'Maar hij heet echt *Vroegop* hoor. Wij heten allemaal *Vroegop*.

Toen heel erg lang geleden, er een enorme steen vanuit de ruimte op de aarde stortte, kwam er een grote stofwolk voor de zon. Die stofwolk bleef heel lang voor de zon hangen, en zo ging al het leven op aarde dood, en was er ook niets meer te eten. Maar op die dag waren wij al heel vroeg gaan zwemmen, in dit meer onder de grond. Daar kon het stof niet komen.

Daarom hebben wij het overleefd, maar we konden ook niet terug. Er was niet genoeg lucht meer op aarde.'

'Jullie hebben het dus overleefd,' zegt Maurice, 'omdat jullie zo vroeg waren opgestaan om te gaan zwemmen?'

'Ja,' zegt Marie, 'de familie was *vroeg op...*'

De oude dinosaurus zegt:

'Wij zijn een van de laatste soorten dinosaurussen, met een mooie naam, de ANKYLOSAURUSSEN.'

'Dat zijn, zo te zien, heel wat kilo dinosaurus,' zegt Marie.

'Ja,' zegt de oude ankylosaurus, 'wij wegen ongeveer vijfduizend kilo per stuk, denk ik.'

'Zoiets als een flinke vrachtwagen,' zegt Maurice.

De oude ankylosaurus gaat verder:

'Wij zijn planteneters. Miljoenen jaren geleden waren de dinosaurussen vooral roofdieren en vleeseters, maar wij ankylosaurussen weten wel beter. Maar, hoe is het nu met de aarde boven ons?'

'Niet best,' zegt Marie, 'er zijn veel te veel mensen op aarde, en die moeten natuurlijk ook ergens wonen, en daardoor verdwijnt er heel veel mooie natuur.'

'En ze eten de hele wereld kaal!' zegt Maurice, 'maar er zijn gelukkig ook steeds meer mensen die vinden, dat ze beter voor de natuur moeten zorgen.'

'Maar wat voor soort zijn jullie dan?' vraagt de oude ankylosaurus.

'Wij zijn grottenmensjes,' zegt Marie, 'wij bestaan al veel langer dan de mensen, en we leven onder de grond in ons eigen dorp.'

'En Marie is burgemeester van het dorp,' zegt Maurice.

'Oh, leuk!' zegt Anky Vroegop, de jonge ankylosaurus, 'wij wonen ook onder de grond. Kunnen jullie ook zwemmen?'

'Nee,' zegt Maurice, 'dat kunnen we niet.'

'Dan ga ik jullie zwemles geven,' zegt Anky.

'Oké,' zegt de oude ankylosaurus, 'ga jij maar met die grottenmensjes spelen, wij hebben nu wel genoeg gezien,' en hij rent met de andere ankylosaurussen weg.

'Kom,' zegt Anky, 'we gaan zwemmen. Doe wel jullie kleren uit, want met kleren aan, is zwemmen nog een beetje moeilijk.'

Marie en Maurice doen hun kleren uit, en lopen samen naar de rand van het meer. Anky zegt:

'Pak nu de punt van mijn staart stevig vast, en denk eraan, niet loslaten hoor!'

Marie en Maurice pakken met twee handen de punt van de staart van Anky vast, en samen gaan ze het meer in.

'Oh, geweldig!' roept Marie, 'dit is gaaf!'

'Ja,' zegt Maurice, 'en wat is het water lekker warm.'

'Dat komt,' zegt Anky, 'omdat het meer zo diep onder de grond ligt.'

Samen zwemmen ze nog een tijdje rond in het warme water van het meer. Maar dan beginnen Marie en Maurice moe in hun armen te worden. Anky brengt hen naar de kant.

'Bedankt Anky, het was heel fijn!' zeggen Marie en Maurice.

'Graag gedaan,' zegt Anky, 'de volgende keer leer ik jullie, hoe je zelf moet zwemmen. Tot ziens!' en dan zwemt ze weg.

Marie en Maurice gaan aan de rand van het meer zitten, en wachten tot ze opgedroogd zijn. Daarna doen ze hun kleren weer aan, en gaan terug naar hun huis, het gemeentehuis van het grottenmensjes dorp. Ze vertellen aan alle grottenmensjes wat ze hebben ontdekt. Ook aan hun vrienden Krissie en Missie Oehoe, die in de ruïne Lichtenberg wonen, vlakbij het ondergrondse meer.

'Geweldig hè?' zegt Maurice tegen Marie, 'nu hebben we zomaar ineens een zwembad bij ons dorp.'

'Ja,' zegt Marie, 'en ook nog nieuwe vrienden...!'